

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-5/14-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ijerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Savska cesta 32, Zagreb, kojeg zastupa

protiv odluke tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, klasa: UP/I-344-01/13-05/23. urbroj: 376-11/13-04 od 11. prosinca 2013. godine, radi provođenja regulatorne obveze nadzora cijena za usluge međupovezivanja u javnoj nepokretnoj komunikacijskoj mreži, u sjednici vijeća održanoj 7. prosinca 2016.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje Odluke Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, klasa: UP/I-344-01/13-05/23, urbroj: 376-11/13-04 od 11. prosinca 2013. godine.

II. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženika određuju se cijene usluge završavanja (terminacije) poziva u javnu nepokretnu komunikacijsku mrežu operatora Hrvatski Telekom d.d. u iznosu od 0,60 lipa/min. u vrijeme jakog prometa i 0,30 lipa/min. u vrijeme slabog prometa, koje se primjenjuju od 1. siječnja 2015. godine (točka 1. izreke). Do primjene cijena iz točke 1., postojeće cijene usluge završavanja (terminacije) poziva u javnu nepokretnu komunikacijsku mrežu operatora Hrvatski Telekom d.d. linearno će se smanjivati svakih šest mjeseci i to na način kako je navedeno u Privitku 1. koji je sastavni dio odluke (točka 2. izreke). Ostali operatori koji imaju status operatora sa značajnom tržišnom snagom na tržištu završavanja (terminacije) poziva u određenu javnu nepokretnu komunikacijsku mrežu u obvezi su primjenjivati cijene iz točke 1. pri čemu su do početka primjene navedenih cijena obvezni primjenjivati cijene iz Privitka 1. odluke koje su određene za uslugu završavanja (terminacije) poziva u javnu nepokretnu komunikacijsku mrežu operatora Hrvatski Telekom d.d. na regionalnoj razini (točka 3. izreke). Određuju se cijene usluge započinjanja (originacije) poziva u javnoj nepokretnoj komunikacijskoj mreži operatora Hrvatski Telekom d.d. u iznosu od 1,48 lipa/min. u vrijeme jakog prometa i 0,74 lipa/min. u slabog prometa, koje se

primjenjuju od 1. siječnja 2015. godine (točka 4. izreke). Do primjene cijena iz točke 4. postojeće cijene usluge započinjanja (originacije) poziva u javnoj nepokretnoj komunikacijskoj mreži operatora Hrvatski Telekom d.d., linearno će se smanjivati svakih šest mjeseci i to na način kako je navedeno u Privitku 2. koji je sastavni dio odluke (točka 5. izreke). Određuju se i iznosi naknada koje operator Hrvatski Telekom d.d. naplaćuje ostalim operatorima za pozive na brojeve hitnih službi te za pristup uslugama s posebnom tarifom i pristup uslugama besplatnog poziva u mrežama ostalih operatora kako je navedeno u Privitku 3. koji je sastavni dio odluke (točka 6.).

Tužitelj pobija odluku tuženika navodeći da je tuženik sukladno članku 22. stavak 5. ZEK-a u razdoblju od 26. srpnja 2013. godine do 16. rujna 2013. godine proveo raspravu na prijedlog Odluke te po provedenoj javnoj raspravi sukladno članku 23. stavak 2. točki 2. ZEK-a prijedlog Odluke dostavio 31. listopada 2013. godine Europskoj komisiji na daljnje postupanje te je 2. prosinca 2013. godine tuženik zaprimio odluku Europske komisije o prihvatanju Odluke u skladu sa člankom 7. stavak 3. Okvirne direktive 2002/21/EZ (dalje u tekstu: Okvirna direktiva). Tužitelj skreće pozornost na odredbu članka 5. stavak 1. i 2. te članka 7. ZEK-a, napominjući da bi tuženik u donošenju svojih odluka trebao voditi računa o ostvarenju regulatornih načela i ciljeva te postizanju i ravnoteži između interesa Republike Hrvatske i razvoja unutarnjeg tržišta Europske unije (sukladno čl. 3. Zakona) ističući da tuženik u određivanju cijena završavanja (terminacije) poziva, nije ulazio u analizu da li se takvim pristup ispunjavaju regulatorna načela i ciljevi iz članka 5. ZEK-a i interesi Republike Hrvatske, već se pozvao na preporuke EK bez dodatnih obrazloženja da li je primjena takvog pristupa opravdana u konkretnom slučaju. Napominje da preporuka EK nije pravno obvezujući akt i kao takva nije izravno primjenjiva u zakonodavstvu Republike Hrvatske sukladno članku 288. pročišćene inačice Ugovora o funkcioniranju Europske unije te da preporuka omogućuje institucijama da izraze svoja stajališta i predlože pravac djelovanja, a da pri tom ne nameću nikakve pravne obveze onima kojima je upute pri čemu je preporuka Europske komisije primijenjena samo u vrlo malom broju država Europske unije te se stoga ne može govoriti o dosljednoj europskoj praksi čiji bi razvoj sukladno članku 5. stavak 5. točka 3. Zakona tuženik trebao osigurati. U prilog tome govori i činjenica da se u sve većem broju država Europske unije dovodi u pitanje obveza i osnovanost primjene „čistog“ LRIC pristupa pri određivanju cijena usluga operatora, navodeći primjere zemalja članica Europske unije i odluke nacionalnih regulatornih tijela ili nadležnih sudova (Savezna Republika Njemačka, Nizozemska, Irska), iz kojih slučajeva je razvidno da je tuženik donošenjem osporene Odluke temeljem preporuke Europske komisije postupao protivno članku 3. i 5. ZEK-a. Nadalje, ističe da se tuženik u uvodu odluke poziva na članak 62. stavak 3. i 4. ZEK-a kao zakonsku osnovu za donošenje Odluke ali nigdje ne obrazlaže, niti dokazuje na koji je način osigurao da su svi načini povrata troškova i metodologije određivanja cijena koje je odredio tužitelju usmjereni na promicanje djelotvornosti održivog tržišnog natjecanja, te na ostvarivanje najvećih pogodnosti za krajnje korisnike usluga. Upravo suprotno tuženik utvrđuje da „pure“ LRIC pristup koji se preporučuje za određivanje cijene usluge završavanja (terminacije) poziva ne omogućuje operatoru nadoknadu svih troškova (zajednički i združeni troškovi) koji nastaju pri pružanju predmetne usluge. Stoga, u određivanju cijene započinjanja (originacije) poziva pozivajući se na Preporuku EK-e kako je detaljno opisano u točki IV. tužbe, dio troškova usluge završavanja (terminacije) poziva prebacuje u trošak odnosno cijenu

usluge započinjanja (originacije) poziva. Štoviše EK-a je u svojoj odluci od 29. studenog 2013. navela da ovakvo prebacivanje troškova s veleprodajnog tržišta završavanja (terminacije) poziva na druge regulirane usluge može dovesti do dodatnih prepreka ulasku na maloprodajno tržište telefonije, čime bi se otežalo tržišno natjecanje. Tužitelj skreće pozornost da je preporuka EK-e pravno neobvezujući akt čiju primjenu Europska komisija nije ovlaštena nametati sukladno članku 19. Okvirne direktive. Smatra da tuženik nije odredio cijene završavanja (terminacija) i započinjanja (originacije) poziva sukladno člancima 3., 5. i 62. ZEK-a već suprotno tuženik svoju odluku donosi pozivajući se na pravno neobvezujući dokument tj. preporuku EK-e iz 2009. godine što čini odluku nezakonitom. Smatra da je tuženik u obrazloženju osporavane odluke morao ukazati na činjenice iz kojih proizlaze zaključci o okolnostima koje opravdavaju donošenje osporavane odluke u datom trenutku. Međutim, sasvim suprotno, obrazloženje osporavane odluke gotovo da nema činjeničnog utvrđenja, pri čemu je povrijeđena odredba članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku. U vezi primjene troškovnog modela tužitelja, koji je također izradn temeljem rješenja tuženika od 18. studenog 2008. godine odnosno odluke tuženika od 11. prosinca 2013. godine i koji ispunjava osnovna načela metodologije, smatra da je tuženik mogao tužitelju pozivom na odredbu članka 5., 56. i 62. ZEK-a odrediti pravno osnovanu obvezu nadzora cijena i vođenje troškovnog računovodstva kao regulatorne mjere kojom se ispravlja nedostatna djelotvornost tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu. Primjenom troškovnog modela tužitelja, tužitelju bi se omogućilo da cijene usluge iz Odluke odredi prema stvarnim troškovima koje ima, uključujući razumnu stopu povrata ulaganja čime bi Odluka bila u skladu sa točkom 20. Preambule Direktive o pristupu koja je prenijeta u pravni poredak Republike Hrvatske i kojom je definirano da: „kad državno regulatorno tijelo izračunava troškove nastale prilikom uspostavljanja usluge koja je određena prema ovoj Direktivi, potrebno je dopustiti prihvatljiv povrat uloženog kapitala, uključujući potrebne radne i građevinske troškove, s prilagođenom vrijednosti kapitala gdje je potrebno odraziti trenutnu vrijednost imovine i djelotvornost operacija. Metoda povrata troškova mora biti prilagođena okolnostima, uzimajući u obzir potrebu da se unaprijedi učinkovitost i održivo tržišno natjecanje, a potrošačke okolnosti dovedu do najvišeg stupnja“. Smatra da je tuženik postupio upravo suprotno od predloženog od strane tužitelja, te da je na paušalan način određivanja regulatornih obveza tužitelju, postupio protivno citiranim odredbama ZEK-a, ali u članku 8. ZUP-a jer je propustio utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari. Smatra da tuženik zanemaruje stvarno stanje i stvarne troškove mreže koje tužitelj u obavljanju usluga ima te na taj način postupa protivno članku 62. ZEK-a i članku 8. ZUP-a te točki 20. Preambule Direktive o pristupu. Tuženik za donošenje osporavane Odluke ne koristi činjenice utemeljene na dokazima već se poziva na Preporuku EK-e koja nije pravno obvezujuća. Tužitelj predlaže Sudu održati raspravu, usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti u cijelosti odluku tuženika od 11. prosinca 2013. godine.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je osporavana Odluka donesena temeljem odredbe članka 62. stavak 3. i 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12. i 80/13., dalje: ZEK) radi provođenja regulatorne obveze nadzora cijena za usluge međupovezivanja u javnoj nepokretnoj komunikacijskoj mreži. Napominje da je od 1. srpnja 2013., odnosno od ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju tuženik u obvezi surađivati i usklađivati svoje odluke s nadležnim nacionalnim regulatornim tijelima

Europske unije, s BEREC-om i Komisijom u postupku utvrđivanja određene regulatorne obveze, a sve kako bi se osigurala usklađena primjena mjerodavne pravne stečevine Europske unije u području unutarnjeg tržišta. Tuženik je prilikom donošenja osporavane odluke u potpunosti postupio u skladu s člankom 23. stavak 2. točka 2. ZEK-a, a ukoliko bi prijedlog odluke predstavljao zapreku zajedničkom tržištu ili ukoliko bi postojala osnovana sumnja u usklađenost prijedloga odluke, započinje postupak ispitivanja i usklađivanja odluke sa mjerodavnom stečevinom EU, u skladu s člankom 23. stavak 9. ZEK-a. Napominje da je preporuka EK-e pravno neobvezujuća samo u slučaju kada za to postoje opravdane okolnosti koje je potrebno dokazati na konkretnom nacionalnom tržištu. Nadalje, „pure“ LRIC pristup-metoda obračuna troškova je metoda kojem se u obzir uzimaju samo troškovi nužni za obavljanje predmetne usluge dok se troškovi mreže i opći troškovi ne uzimaju u obzir navedeni pristup koji se preporučuje za određivanje cijene usluge završavanja (terminacije) poziva ne omogućuje operatoru nadoknadu svih troškova (zajedničkih i združenih) nego samo veleprodajnih koji nastaju pri pružanju predmetne usluge, već se navedeni troškovi trebaju nadoknaditi iz drugih povezanih usluga koje operator pruža na veleprodajnoj ili maloprodajnoj razini. Stoga, tuženik smatra opravdanim zajedničke i združene troškove vezane za usluge završavanja (terminacije) poziva, koje tužitelj ne može nadoknaditi zbog primjene „pure“ LRIC pristupa, prebaciti na uslugu započinjanja (originacije) poziva te navedenu uslugu uvećati za dodatnih 0,53 lipa/minuta. Tuženik je na taj način nadoknadio tužitelju „zajedničke i združene troškove“ prebacivanjem na uslugu započinjanja (originacije) poziva čime je tuženik u potpunosti postupio u skladu s člankom 8. stavak 3. tč. (d) Okvirne direktive 2002/21/EZ (dalje: Okvirna direktiva), odnosno doprinio razvoju unutarnjeg tržišta suradnjom sa drugim nacionalnim regulatornim tijelima, komisijom i BEREC-om kako bi se osigurao razvoj dosljedne sudske prakse. Tuženik je odlučio o iznosima cijena usluge završavanja (terminacije) poziva u nepokretnu mrežu HT-a, pri čemu je za određivanje navedenih cijena koristio rezultate troškovnog modela „odozdo prema gore“ primjenjujući „pure“ LRIC pristup s obzirom da u Preporuci EK, Komisija preporučuje korištenje upravo takvog modela i pristupa za određivanje cijena usluga završavanja (terminacije) poziva u određenu javno nepokretnu komunikacijsku mrežu. Napominje da je Komisija prihvatila i priznala ispravnost osporavane odluke u skladu s člankom 7. stavak 3. Okvirne direktive (odluka Komisije od 29. studenoga 2013.). Smatra da je tužitelju omogućio nadoknadu svih učinkovitih troškova (dio kroz uslugu završavanja-terminacije poziva, a dio kroz uslugu započinjanja-originacije poziva). Predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

Odgovor tuženika na tužbu dostavljen je tužitelju sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14., dalje: ZUS).

Tužitelj se podneskom očitovao na tuženikov odgovor na tužbu u bitnom ističući da nije osporavao obvezu tuženika da sukladno članku 23. ZK-a obavještava Europsku komisiju, BEREC i nadležna nacionalna regulatorna tijela, međutim navedena obveza da ne podrazumijeva da je tuženik u obvezi primjenjivati Preporuku o regulaciji cijene završavanja-terminacije poziva iz 2009. godine te ista ne umanjuje obvezu tuženika da vodi računa o nacionalnim interesima sukladno članku 3. ZK-a. Smatra da tuženik pogrešno interpretira članak 19. stavak 2. Okvirne direktive 2002/21/EZ jer navedeni članak, po mišljenju tužitelja ne navodi da su preporuke Europske komisije pravno obvezujući akti kako tvrdi tuženik jer bi to bilo suprotno članku 288. pročišćene inačice Ugovora o funkcioniranju Europske unije.

Ističe da je tuženik prije donošenja osporavane odluke, propustio provesti analizu postoje li opravdane okolnosti na nacionalnom tržištu uslijed kojih tuženik ne bi trebao slijediti preporuku Europske komisije, već je učinio upravo suprotno, te je kao pravnu osnovu za donošenje osporavane odluke primijenio preporuku Europske komisije bez prethodnog provođenja navedene analize, zanemarujući pri tom zaštitu nacionalnih interesa. Navodi da su upravo primjeri zemalja koje navodi u tužbi (Njemačka, Irska i Nizozemska) primjeri zemalja članica EU koje nisu primijenile preporuke Europske komisije vodeći se činjenicom da Preporuke nisu pravno obvezujući akti i zaštitom nacionalnih interesa pri čemu nisu narušile načelo postojanja unutarnjeg tržišta EU. Smatra da tuženik primjenjujući „pure“ LRIC nije uzeo u obzir omjere prometa korištenja usluga završavanja i započinjanja poziva pri čemu s obzirom da je količina korištenja usluga započinjanja poziva više puta manja od količine korištenja usluge završavanja poziva tužitelj nije, prebacivanjem troškova kako je naveo tuženik u mogućnosti u cijelosti nadoknaditi troškove usluga završavanja poziva. Navedenom odlukom tuženika je stoga doveden u položaj da nije u mogućnosti nadoknaditi troškove pružanja usluge završavanja poziva, što je protivno članku 13.1. Direktive o pristupu koja je pravno obvezujući izvor prava EU, kojom je propisano da državna regulatorna tijela u određivanju obveze nadzora cijene i troškovnog računovodstva trebaju uzeti u obzir investicije operatora kao i razumnu stopu povrata uloženog kapitala. Smatra da niti odredba članka 8. stavak 3. točka 4. Okvirne direktive ne obvezuje tuženika na primjenu navedenog modela i preporuke Europske komisije niti onemogućuje tuženiku slijediti praksu država poput Njemačke, Irske i Nizozemske. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporavanu odluku ostajući pri prijedlogu za održavanjem usmene rasprave.

Zainteresirane osobe Amis Telekom d.o.o. i dr. nisu se očitovali o tužbi tužitelja iako je dostava poziva istima uredno iskazana.

Ocjenjujući zakonitost osporavane odluke tuženika u granicama tužbenog zahtjeva, Sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju spisa kao i spis tuženika, nakon čega je razmatranjem svih činjeničnih i pravnih pitanja u skladu s odredbom članka 55. stavak 3. ZUS-a ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim.

Budući da tužitelj u tužbi te podnesku od 14. travnja 2014. godine zahtijeva održavanje rasprave ne ukazujući izričito na koje okolnosti bi održavanje rasprave ili o kojem spornom pravnom pitanju bilo potrebno. Uz to valja reći, a imajući u vidu sadržaj tužbe, odgovora na tužbu, očitovanje tužitelja o odgovoru na tužbu tuženika, te podatke spisa predmeta da je svim strankama u predmetnom sporu omogućeno očitovanje o svim podnescima zaprimljenim tijekom upravnog spora. Stoga je Sud odlučio ovaj spor riješiti bez rasprave ocijenivši prethodno da su u konkretnom slučaju raspravljena sva pravno relevantna pitanja od značaja za donošenje pravilne odluke te da razlozi zbog kojih se osporavana odluka pobija ne zahtijeva daljnja činjenična utvrđenja.

Naime, iz predmeta spisa proizlazi da je osporavana odluka tuženika donesena sukladno ovlaštenju tuženika iz odredbe članka 62. stavak 3. i 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12. i 80/13., dalje: Zakon) u predmetu provođenja regulatorne obveze, odnosno u postupku provođenja regulatorne obveze nadzora cijena za usluge međupovezivanja u javnoj nepokretnoj komunikacijskoj mreži. Osporavanom odlukom tuženika cijena usluge završavanja (terminacije) poziva u nepokretnoj mreži tužitelja određena je temeljem troškova NGN (mreža nove generacije) bez uključivanja

troškova vezanih uz PSTN mrežu opravdavajući navedeno činjenicom da je tužitelj u trenutku donošenja osporavane odluke već započeo proces migracije s PSTN mreže na NGN mrežu te činjenicom da su navedenim prelaskom troškovi ugovaranja usluga značajno smanjeni. Međutim, kako tijekom migracije rade paralelno dvije mreže (PSTN i NGN) postoje još uvijek određeni troškovi mreže koja se gasi (PSTN) pa je stoga određeno da će se s primjenom novih cijena početi od 1. siječnja 2015. godine. Nadalje, pri određivanju navedenih cijena primijenjen je pristup „pure“ LRIC (metoda obračuna troškova kojom se u obzir uzimaju samo troškovi nužni za obavljanje predmetne usluge dok se troškovi mreže i opći troškovi ne uzimaju u obzir), koji pristup ne omogućuje operatoru nadoknadu svih troškova (zajedničkih i združenih) već samo veleprodajnih koji nastaju pri pružanju predmetne usluge, slijedom čega se ti troškovi trebaju nadoknaditi iz drugih povezanih usluga koje operator pruža na veleprodajnoj ili maloprodajnoj razini. Stoga je tuženik, kako to proizlazi iz obrazloženja osporavane odluke, zajedničke i združene troškove vezane za usluge završavanja (terminacije) poziva, koje tužitelj ne može nadoknaditi zbog primjene navedenog modela, prebacio na uslugu započinjanja (originacije) poziva pa je navedenu uslugu uvećao za dodatnih 0,53 lipa/min, slijedom čega je na navedeni način nadoknadio tužitelju te troškove prebacivanjem istih na uslugu originacije poziva.

Tuženik je u skladu s odredbom članka 22. stavak 5. Zakona proveo javnu raspravu (od 26. srpnja do 16. rujna 2013. godine), te sukladno odredbi članka 23. stavak 2. Zakona prijedlog osporavane odluke dostavio Europskoj komisiji na postupanje koja je donijela odluku o prihvatanju iste 2. prosinca 2013. godine, sve sukladno članku 7. stavak 3. Okvirne direktive 2002/21/EZ.

S obzirom na sve naprijed navedeno ovaj Sud nalazi neosnovanim prigovor tužitelja da bi osporavana odluka tuženika bila nezakonita iz razloga što je tuženik osporavanu odluku donio pozivajući se između ostalog i na preporuku Europske komisije iz 2009. godine. Naime, nije sporno da je odluka tuženika, a što i proizlazi iz obrazloženja donesena u skladu s regulatornim okvirom-Okvirne direktive i preporukom Europske komisije. Navedeno je u skladu s odredbom članka 23. stavak 1. te stavak 2. točka 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama kojim je propisano da agencija surađuje i usklađuje svoje postupanje s nadležnim nacionalnim regulatornim tijelima drugih država članica Europske unije, s BEREC-om i Komisijom u postupku utvrđivanja određene regulatorne obveze, koju određuje operatoru u skladu s odredbama ovog Zakona, kako bi se osigurala usklađena primjena mjerodavne pravne stečevine Europske unije u području unutarnjeg tržišta (stavak 1.). Prema stavku 2. točki 2. istog članka Zakona agencija je u obvezi, nakon provedenog postupka javne rasprave iz članka 22. Zakona, obrazloženi prijedlog odluka učiniti dostupnim Komisiji, BEREC-u i nadležnim nacionalnim regulatornim tijelima drugih država članica Europske unije, te ih o tome bez odgode obavijestiti. Odredba članka 23. stavak 9. ZEK-a propisuje, u slučaju kad bi prijedlog odluke predstavljao zapreku zajedničkom tržištu, ili ako postoji osnovana sumnja u usklađenost prijedloga odluke s mjerodavnom pravnom stečevinom Europske unije, osobito s usklađenosti s regulatornim načelima i ciljevima iz članka 5. Zakona, započinjanje postupka ispitivanja i usklađivanja odluke s mjerodavnom stečevinom EU.

Nije sporno u konkretnom slučaju da „pure“ LRIC pristup koji je primijenjen u konkretnom slučaju ne omogućuje tužitelju nadoknadu svih troškova (zajedničkih i

združenih) već samo veleprodajnih koji nastaju pri pružanju predmetne usluge, međutim upravo iz tog razloga je tuženik točkom I. i IV. izreke osporavane odluke odredio da će se s primjenom novih cijena početi od 1. siječnja 2015. godine, a iz obrazloženja osporavane odluke proizlazi da će se do navedenog datuma postojeće cijene postupno smanjivati svakih šest mjeseci na način kako je to navedeno u Privitku 1 osporavane odluke, u cilju ublažavanja negativnih učinaka na tržištu koji bi mogli nastati zbog promjena cijena, iz kog razloga je i usluga započinjanja (originacije) poziva uvećana za dodatnih 0,53 lipa/min.

Naposljetku, a suprotno tvrdnji tužitelja, ovaj Sud ocjenjuje da je obrazloženje osporavane odluke u skladu s odredbom članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.).

Imajući u vidu sve naprijed navedeno i u upravnom sporu utvrđeno, osporena odluka tuženika, uz obrazloženje kakvo je njome dano, se prema ocjeni ovog Suda ne može ocijeniti nezakonitom.

U vezi sa zahtjevom za naknadu troškova spora treba reći da je odredbom članka 79. ZUS-a propisano da u upravnim sporovima svaka stranka nosi svoje troškove.

Stoga je na temelju odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.) odlučeno kao pod točkom I. izreke.

Odluka o objavi presude temelji se na odredbi članka 14. stavak 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 7. prosinca 2016.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić
Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primijeno:	16.3.2017. 8:57:33		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/14-01/08	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-17-3	spis	0	

01895352

